

El vibrador de la porta es va tornar boig de sobte.

En Zep va arquejar les celles, va tenir una sobtada caiguda d'espatlles i la seva expressió es va omplir per complet del fastigueig que sentia.

–Oh, no! –va sospirar.

El so es va mantenir constant.

El que cridava tenia realment una urgència.

En Zep va contemplar la pantalla tridimensional en la qual amb prou feines feia cinc minuts acabava de començar la pel·lícula. Els homes d'una nau intergalàctica n'ajustaven els panells sensors a l'exterior, mentre una veu els ressonava als cascos per advertir-los que els Groukos es disposaven a atacar. Pura emoció.

Estava cansat. Havia estat una jornada laboral dura. L'única cosa que desitjava era asseure's al mòdul i veure una pel·lícula hologràfica xarrupant un combinat de fruites. Res més.

El vibrador no deixava d'agitar-se, cada vegada més embogit.

Com els astronautes de la pel·lícula, va sentir una veu.

–Zep! Si us plau, Zep, obre! Zep!

En Mun?

Què hi feia en Mun, allà, al seu habitacle, en una hora tan intempestiva? A més, li havien dit que estava malalt. Això justificava la seva absència a la feina.

Pensava trucar-li l'endemà en el cas que tampoc no aparegués per la Corporació.

Es va aixecar. Va tancar el circuit hologràfic ordenant-ho al sistema operatiu amb tan sols una paraula i es va dirigir a la porta. El vibrador va sonar per última vegada abans que l'obris mitjançant una altra ordre verbal. En enretirar-se el plafó, la figura descomposta d'en Mun se li va fer visible davant dels ulls. El seu aspecte físic, mirada desorbitada i cara pàl·lida, igual que la seva imatge, amb la roba arrugada, va fer palesa l'alteració que el dominava. Amb prou feines va poder pronunciar una paraula, el seu nom:

–Mun!

El visitant se li va tirar al damunt, trencant la catarsi final.

–Zep! Oh, Zep! Tenia por que no fossis a casa!

En Zep se'l va trobar als braços. Va arrufar el nas. En Mun no era un mal paio, però tenia una certa tendència als dramatismes. Els sensors de la porta la van tancar automàticament.

–Què passa? –es va alarmar en Zep.

–Jo... –Va semblar víctima d'un esgotament sobtat. Els músculs se li van relaxar abans d'apartar-se del seu amic i company.– És... terrible, saps? Terrible.

–Au, entra –el va convidar en Zep.

–És que jo... –En Mun va mirar al seu voltant. Es va sentir més tranquil en comprovar que estaven sols.

–No vull sentir-te dir ni una paraula abans no t'asseguis i prenguis alguna cosa. –Li va passar una mà

per damunt de les espatlles i el va acompanyar amb una suavitat no exempta de fermesa cap a l'interior.— D'acord?

En Mun no va dir res. Va obeir el seu amfitrió pesadament, com si no es pogués moure o actués sota els efectes d'una pressió insuportable. Van arribar a la sala i en Zep el va deixar sobre un mòdul que es va adaptar ràpidament a la seva forma i pes en asseure-s'hi. Els sensors de cansament van regular a l'instant l'aportació energètica que necessitava l'ocupant, i li van proporcionar un massatge amb prou feines perceptible. En Mun ni se'n va adonar, era incapaç de relaxar-se.

—Què vols prendre?

—Res. No podria.

—No t'escollaré pas si no prens alguna cosa, un suc... O prefereixes una beguda més forta? Un «bombardeig nuclear»?

—No, no.

En Zep no li va fer cas. Li va servir un «mil fruites» i el va obligar a fer-hi un parell de xarrups abans d'apartar-se del seu costat. En Mun semblava a punt de posar-se a plorar. Estava espantat.

Molt espantat.

—Zep —va dir mirant-lo de fit a fit—. Necessito fer-te una pregunta.

—Quina mena de pregunta?

—Una pregunta molt important. La més important de totes.

—No t'entenc.

—Zep, sóc una màquina?

L'amo de l'habitable va parpellejar.

–Què?

–Ja m'has sentit. Sóc una màquina? –va repetir en Mun.

–Que si ets...? –En Zep semblava no donar crèdit al que escoltava.– Es pot saber de què parles? T'has tornat boig?

–Zep, si us plau.

–Maleït sia, Mun! Parles seriosament? Una màquina? Per tots els planetes, és clar que no ets una màquina! A què treu cap això?

En Mun va deixar el got al suport i va enfonsar el rostre entre les mans.

–Bé, ja n'hi ha prou! –es va enfadar en Zep–. Has begut o què?

El visitant va alçar el cap. Va portar una mica d'aire als seus pulmons, amb esforç, com si això li fes mal. En acabat es va deixar caure enrere i va repenjar l'esquena al mòdul, que ràpidament també es va autoprogramar per ampliar les seves funcions de massatge i aportació energètica a la nova superfície de contacte.

–Estic fet un embolic –va reconèixer en Mun.

–Per què no m'expliques de què va tot això?

El to d'en Zep era molest. Per una estupidesa s'estava perdent la pel·lícula hologràfica.

–De veritat?

–Vinga, Mun, ja n'hi ha prou, no?

El visitant va respirar per segona vegada, ara amb més ansietat.

I es va rendir.

–Tot va començar ahir a la nit –va començar a dir–. Em vaig sentir malament. –La seva veu era adolorida.– Era com si m’hagués d’agafar un atac d’alguna cosa, no n’estic segur. Va ser una sensació... –Va obrir i tancar les mans, reflectint un silenciós esclat interior.– El cor em va començar a batejar com si tingués molta pressa. Era un estat d’ansietat increïble.

–Vas trucar al processador mèdic?

–Sí, és clar. Va venir immediatament. Em va examinar, va dir que no semblava que tingués res anòmal, em va receptar un tranquil·litzant perquè m’ajudés a passar la nit i em va citar per avui al matí, d’hora.

–Et devia donar alguna raó perquè estiguessis com estaves.

–Va parlar de fatiga, cansament laboral, pressió i coses així.

–I aquest matí?

–He anat al Centre Assistencial i m’han fet una revisió mèdica. M’han adormit...

–Espera, com que t’han adormit?

–Ho han fet, sí –va certificar en Mun–. Ha estat el primer que m’ha estranyat. No m’havien adormit mai per fer-me una revisió mèdica. Però m’han dit que d’aquesta manera m’activarien tots els òrgans mecànicament i trobarien més fàcilment els que podien haver-me conduït al meu estat de la nit anterior.

–Bé, sembla lògic.

–El cas és que alguna cosa ha sortit malament, Zep. Es va posar tens.

–Què ha sortit malament?

–No m’han adormit del tot. L’anestèsia sinèrgica ha fallat. Així que els he sentit parlar.

–No pot ser. Devies estar somiant.

–Zep, sé molt bé quan somio i quan no. Els sentia. Parlaven de processadors, compostos, circuits, blocs de transmissió, fluxos de condensació i què sé jo quantes coses més.

–No pot ser. –Va arrufar el nas amb incredulitat.

–No em creus, oi? –En Mun va forçar un somriure amarg.

–No és que no et cregui, és que no pot ser.

–Ho és! –En Mun va crispar les mans als laterals del mòdul.– Res de ronyons, fetge, cor... Parlaven d’una màquina! De mi!

–Tranquil·litza’t, Mun.

–Com vols que em tranquil·litzi? Et penses que això és tot?

–Hi ha res més?

–M’han canviat alguna cosa.

En Zep va parpellejar.

–M’han canviat un sistema, alguna cosa, no ho sé pas. Però ho han fet –va continuar en Mun.

–Vinga, Mun. Això és impossible.

–Ho he sentit! Et repeteixo que no estava adormit del tot!

–Has fet res, els has dit res?

–No, no! Tenia por.

–On és la cicatriu?

A en Mun se li va dibuixar una ganyota amarga a la cara.

–No hi ha cap cicatriu –va revelar.

–Mun, ets boig. –Va moure el cap horitzontalment en Zep.

–Jo sentia que no estava adormit, ni anestesià, i així i tot ells em manipulaven el cos! Que no ho veus? Si fos humà hauria sentit dolor, però no sentia res, només un formigueig, i la paralització d'algunes parts de l'organisme! Una màquina no sent dolor, perquè el seu ordinador central desactiva els impulsors energètics i bloqueja els circuits de connexió! –El va mirar amb un horror creixent abans d'afegir:– Sóc una màquina, Zep! Sóc una màquina!

–No diguis bestieses –va negar en Zep amb un cop a l'aire–. Per una simple percepció... Acabaràs en un Centre Assistencial Mental.

–No va ser una percepció! –En Mun es va posar dret de cop, furiós.– Maleït sia... No havia d'haver vingut!

–Et vols calmar? –va provar de tranquil·litzar-lo el seu company–. Què ha passat després?

–Res més.

–Res més?

–M'han activat, o el que sigui, he obert els ulls i ja està. M'han dit que estava bé i que no em preocupés més. I per descomptat, menys per saber el que sabia, em trobava molt bé. Magníficament bé.

–No has fet cap pregunta?

–El processador mèdic m'ha dit que m'havien fet un massatge cerebral, una nova tècnica descoberta recentment a la Corporació. Corrents inductors, feixos de llum netejadors, ionització positiva...

–Tot pura lògica, Mun, per tots els planetes!  
Sabia que no el convenceria. En Mun va deixar caure el cap sobre el pit.

–Estic segur que no ho vaig somiar, Zep –va insistir defallit–. Era massa clar. No té cap sentit.

–I quin sentit té que siguis una màquina?

–Què en saps, de la Corporació?

–Doncs... el mateix que tothom. –Va obrir les mans, fent un gest de nou evident.– Ens dediquem a crear components aeronàutics, tant inanimats com intel·ligents. Dissenyem ciborgs, androides, VAI de primera i segona generació... I ho provem tot per a l'exploració i l'explotació galàctica.

–Tu ho has dit: Vida Artificial Intel·ligent de primera i segona generació; però, i per què no de tercera?

–Què vols dir?

–I els experiments secrets de la Planta K?

–Doncs això, que són secrets. Amb la pirateria industrial en plena expansió, què vols, que ho vagin anunciant tot per tot arreu?

–I si sóc part d'aquests experiments?

–Ets boig –va sospirar en Zep.

–M'ho diries si...?

–Si què? Quant temps fa que estem junts? Cinc anys? Sis?

–Gairebé sis.

–Gairebé sis –va assentir en Zep–. Creus que ets un experiment de gairebé sis anys?

–Em podrien haver implantat els records.



–Oh, Mun... Ja n'hi ha prou, entesos? –es va sentir defallit.

–Zep, ells són astuts. –En Mun va mirar les quatre parets de l'habitacle amb por.– Sempre s'ha dit que creen màquines per a feines perilloses, però quin sentit té la Vida Artificial Intel·ligent si no és per a feines superiors?

–Màquines en càrrecs executius?

–Sí! –va remugar en Mun serrant les dents.

–Per què?

–Un món perfecte.

El lema de la Corporació.

–Mun, això és la realitat, no és cap holograma de ciència-ficció. Com vols que t'hagin implantat els records? El teu pare va morir quan eres un nen, d'acord, però la teva mare és viva. Què me'n dius, d'ella?

–Si jo sóc una màquina, ella també ho deu ser.

–Oh, no.

–Sí!

–T'has tornat boig. T'has desequilibrat. Un error als controladors o processadors mèdics i... Sempre has estat un paio nerviós, però això ja és l'absurd.

–Ajuda'm, Zep.

Ho faria, per descomptat.

–Vés-te'n a casa.

–No és això el que...

–Vés-te'n a casa, Mun. Dorm. Demà t'adonaràs que tot això no ha estat res més que un malson. I si encara tens dubtes, torna al Centre Assistencial.

–Zep, no.

En Mun va començar a plorar.

–Per què no et claves un ganivet al pit i mires què hi tens, a dins? Si hi tens un esquelet metàl·lic, callaré.

–No diguis bestieses.

–Ets tu qui en diu.

–Tu saps la veritat, oi que sí?

Es va enfrontar amb la mirada del seu company.

–T’has tornat boig, Mun?

–Saps que sóc una màquina, no és veritat?

–Vols callar?

–Tu també hi estàs ficat, en això. Per això fingeixes ser amic meu.

–Valdrà més que te’n vagis. –Es va aixecar per acompanyar-lo a la porta, demostrant-li que estava fart de tanta estupidesa.

–No!

S’ho esperava tot menys allò. En Mun va fer un salt cap enrere, amb els punys tancats i una expressió demoníaca al rostre. En Zep es va sentir impotent davant d’aquell gest, però també furiós.

–Mun, no facis més ximpleries, vols?

–Digues-me que sóc una màquina.

–Ets una màquina, entesos. Ja està.

–Si ho sóc, ho assimilaré; però digues-m’ho.

–Vés-te’n a casa, Mun.

Tampoc no esperava aquella reacció. El seu amic va tornar a tirar-se-li al damunt, com quan havia arribat, només que aquesta vegada ho va fer ple de pànic i d’histèria, colpejant-lo.

Va haver de defensar-se.

–Mun! Què fas?

–Digues-m'ho, digues-m'ho... Digues-m'ho!

No li va costar gaire rebutjar-lo, i mantenir-lo a prou distància per poder clavar-li un bon cop de puny. El seu puny dret va impactar en ple rostre d'en Mun. Va ser tan directe que el visitant va caure cap enrere, sobre el mòdul on havia estat assegut, i hi va lliscar pel damunt fins a arribar a terra. Un cop allà va girar el cap per mirar-lo.

–Per què... ho... has fet...? –va gemegar.

En Zep obria i tancava la mà, adolorida a causa de l'impacte.

–Primer, per rebaixar-te la histèria –va manifestar–. Segon, per demostrar-te una cosa.

–Què?

–Què és el que sents?

–Que m'has trencat el nas, i que estic sagnant. Això és el que sento –va dir en Mun amb dolor.

–I des de quan els ciborgs o els VAI sagnen? I no em diguis que han aconseguit bla-bla-bla!

En Mun es va tocar el nas. Després es va mirar la mà tacada de sang.

–Hauré de tornar al Centre –va gemegar.

–Així de passada t'assabentes de més coses.

Es va relaxar. Va ser evident. El cop, la sang, la possible certesa final... Tot va contribuir al fet que la ira li desaparegués del cos, del seu propi esperit. Va repenjar el cap al mòdul uns segons, esperant que l'hemorràgia cessés, i després va provar d'aixecar-se. En Zep va anar a ajudar-lo.

Es van mirar cara a cara.

–Estàs bé? –va voler saber l'amo de l'habitacle.

–Sí –va dir revestit d'inseguretats el visitant.

–Potser creies en el que deies, i et deu haver semblant espantós, però no té lògica –va insistir en Zep–. Sigui el que sigui el que t'han fet, no han estat gaire fins. T'han regirat el cervell, amic meu. –Va somriure per primera vegada.– Digues-los-ho mentre et recomponen el nas. I creu-me que em sap greu.

–Zep, jo...

–Vinga, cap a casa. –Va fer cara de cansament.– És molt tard.

–Sí, val més així –va reconèixer en Mun.

Tot s'havia acabat.

Li va passar una mà per damunt de les espatlles, i el va fer tornar a la porta de l'habitacle. Van fer aquell breu trajecte en silenci.

–Ha estat tot tan... real.

–No hi tornis, tranquil. Podràs anar-hi solet? M'agradaria acompanyar-te, però...

–Estic bé, de debò. Només em fa una mica de mal.

–Obertura –va ordenar en Zep.

La porta es va obrir.

–Si fos tu, em prendria uns dies de descans –va suggerir al seu amic.

–Potser sí, no ho sé. Estic... atordit.

–He hagut de sacsejar-te de valent –es va excusar–, però estaves histèric.

–D'acord, gràcies.

Va traspasar el llindar.

–Ens veiem demà, d'acord?

–Sí.

En Mun va alçar una mà en senyal de comiat. Després va començar a caminar pel passadís i la porta es va tancar. Abans que es tanqués del tot, en Zep va canviar el seu somriure de fatigada ironia per una màscara de ràbia furiosa que va commocionar tot el seu ésser.

–Maleït sia! –va gemegar–. Que en són, de ba-baus...!

No va perdre ni un segon. Es va dirigir amb pas viu al visor de comunicació. En Mun trigaria uns deu o dotze minuts a arribar al Centre Assistencial. Va connectar un codi de màxima prioritat i va esperar.

El senyal, a l'altre costat, va sonar cinc vegades abans que la línia quedés establerta.

No hi va haver imatge. Només veu.

–Sí? –va sentir un grunyit poc amable.

–Senyor Denco?

–Qui és?

Va comprendre per què no havia obert el canal visual. Ja devia ser al llit, dormint.

–Sóc en Zep, senyor. Em sap greu...

–Què passa? –hi va haver un canvi en el seu to de veu.

–És en Mun.

–En Mun?

Va anar directe al gra.

–Ho sap, senyor.

En Denco es va remoure. Va poder percebre-ho a través del so del visor. Va ser com un huracà ofegat.

–Com...?

–Ha anat al Centre Assistencial per un desajustament interior i allà algú ha ficat la pota. No l'han adormit o desconnectat del tot, de manera que ha sentit coses.

–Sap que és una màquina?

–Sí, senyor.

–Gairebé sis anys que se'n poden anar a fer punyete! –va esclatar en Denco–. Pel Judici Final!

–Almenys m'ha vingut a veure a mi, senyor Denco –el va tranquil·litzar en Zep–. No està tot perdut. L'he convençut que les seves sospites són infundades, i l'he enviat de nou al Centre.

–Com s'ho ha fet, Zep?

–S'ha posat histèric, de manera que li he clavat un cop de puny. Els circuits de sang han funcionat molt bé. Tot ha semblat real. Fins i tot el cartílag s'ha trencat amb normalitat. És perfecte.

Va obrir i tancar de nou la mà dreta. Li feia mal a causa del cop.

–Va cap al Centre?

–Sí, senyor. Per això li truco.

–Gràcies, Zep –hi havia un cert alleujament en la veu d'en Denco–. Sabia que podia comptar amb vostè per supervisar en Mun quan li vaig encarregar que es fes amic seu. Trucaré immediatament al Centre perquè efectuïn un rentat total al nostre VAI. Demà no recordarà ni tan sols què va passar. No es preocupi.

–Bé, senyor.

–Ha sumat punts en la seva carrera, ho sap?

–El bé de la Corporació és el meu bé, senyor.  
–Arribarà lluny –va dir satisfet el seu superior.

Aquesta vegada no li va respondre.

Va patir un sotrac.

Es mirava la mà dreta.

–Fins demà, Zep.

Va seguir callat.

La línia va quedar interrompuda.

En Zep no va reaccionar.

La seva mà.

La seva mà...

No s'havia adonat abans d'aquell esquinçament a la pell, als artells. El cop havia estat molt fort. Entre la marxa d'en Mun i la conversa amb en Denco... Però ara ho veia.

Una ferida.

–No... –va gemegar.

Se li van doblegar les cames.

Un tall, amb prou feines unes gotes d'alguna cosa que semblava sang, però que més aviat era una espècie d'oli rosat. I per sota del tall, de la carn..., o del que fos que li recobria l'estructura, una lluentor opaca.

Metà·lica.

Enterament metà·lica, com corresponia a l'esquelet interior d'una màquina.

Una màquina.

En silenci, molt suaument, en Zep va començar a plorar.

Es va preguntar com dimonis ho aconseguien.

Les seves llàgrimes eren tan reals.